

[Erling Christensen]

rette kasinoer, når man nu lægger denne afgift på.

Det, der fik mig herop, var, at når der står i bemærkningerne, at man har et encifret antal, så er det vel ikke for at forhindre konkurrence. Hvis der er flere ansøgninger ude over landet, så vil man vel ikke fastholde det encifrede antal. Man vil vel opretholde konkurrencen.

Med hensyn til den mærkelige bemærkning, som fru Kirsten Lee havde fået forkert i halsen, at amter og kommuner skulle drive sådan nogle kasinoer, vil jeg gøre opmærksom på, at det ikke er det, vi har sagt her fra talerstolen. Det, vi har stillet spørgsmål om her fra talerstolen, er, at der i bemærkningerne står, at man skal spørge lokalt, om de vil have et kasino placeret derude. Det, der kunne være interessant at høre, er: Hvis man lokalt siger nej, hvad så? Altså hvis høringssvaret bliver nej, hvad vil vi så? Hvordan vil vi reagere på det her i Folketinget?

At det skal være fuldt professionelt, som hr. Arne Melchior sagde, er jeg fuldstændig enig i, og der skal være fuldstændig kontrol over det. Derfor må jeg også sige til ministrene: Det er vel ikke meningen, at man vil fragå, at drikkepenge ikke må gives, for uanset hvordan man vil lave det, om man laver fælles drikkepenge, en bøsse ved udgangen, eller hvor man gør det, så er det altså uden for kontrol.

Og med hensyn til vekslings ved bordene kan jeg sige, at det går jeg i hvert fald ikke ind for.

Lysholm Christensen (KRF):

Da partiets ordfører, hr. Kofod-Svendsen, ikke kan være til stede, skal jeg udtale mig på partiets vegne om dette lovforslag.

Det kan sikkert ikke lade nogen, at Kristeligt Folkeparti er imod dette forslag om indførelse af spillekasinoer. Det gav vi udtryk for, sidste gang vi havde det til behandling, og det gør vi igen.

Vores hovedargument er, at vi gerne vil tage et hensyn til de svage, for at sige det på den måde. Det er jo ikke tilfældigt, at vi i øjeblikket har en lov om hasardspil. Det er ikke for at genere folk, at man har den. Det er simpelt hen, fordi erfaringen viser, at det kan medføre dybt tragiske hændelser i familier og hos enkeltpersoner, hvis man har den mulighed at spille hasard. Og nu ønsker man altså at indføre en form for hasardspil. Vi mener, at vi bør værne de svage på dette punkt.

Vi ved også, at det medfører kriminalitet. Det ser vi i udlandet. Og når man i lovforslaget har indført bestemmelser om politiets tilsyn, må det være i erkendelse af dette forhold.

Formynderi, vil nogle sige. Jamen så er det stort set formynderi det meste af det, vi laver her i huset. Lovgivning er jo at indskrænke borgernes muligheder på forskellige områder. Lovgivning er formynderi i dybeste forstand. Men hvis formynderi er til og bliver brugt for at værne nogle, der ikke selv kan sætte grænser, ja, så må det vel være noget positivt.

Den 29. oktober 1989 stod i en af vore store søndagsaviser en stor artikel om Las Vegas. Jackpot-City kaldte man den. Der stod i artiklen, at det er stedet, hvor man har frihed til at formøble både formue og selvrespekt, uden at nogen blander sig i det. Hele byen er indrettet på penge. Man henvender sig til menneskers grådighed, nemlig penge. Gratis drinks og hurtig sex følger ofte med.

Nu er det ikke, fordi man vil oprette en Jackpot-City i Danmark, det ved jeg godt, men der vil alligevel opstå et miljø omkring et spillekasino, ingen vil benægte det, og vi ved, hvad der følger med. Vi mener bestemt ikke, det er noget at samle på.

Et andet citat fra den pågældende avis:

»Jo mere man drikker, jo mere smiler personalet, for berusede personer spiller mere, og kunder, som spiller mere, taber mere.«

Vi har lige haft en alkoholdebat her i Tinget, og den var et udtryk for afmagt over for det store problem. Ingen havde nogen løsning på det. Vi har også et stort problem med kriminalitet i dette land. Det er også et udtryk for afmagt.

Vi kan ikke håndtere de store problemer, vi har i forvejen. Hvorfor skal vi så give mulighed for, at problemerne vokser?

Justitsministeren har skønnet, at dette lovforslag vil kunne give en indtægt til staten på ca. 100 mio. kr. Dette skøn er naturligvis behæftet med en vis usikkerhed, som det også er beskrevet her.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge justitsministeren, om man har gjort sig nogen overvejelser over, hvad der trækker den anden vej. Hvilke sociale udgifter til dem, der bliver tabere her, vil vi påføre vort sociale system? Hvilke øgede udgifter har man kalkuleret med til politiets overvågning og til opklaring af kriminalitet og den slags ting?